INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

EUGEN IORDACHE

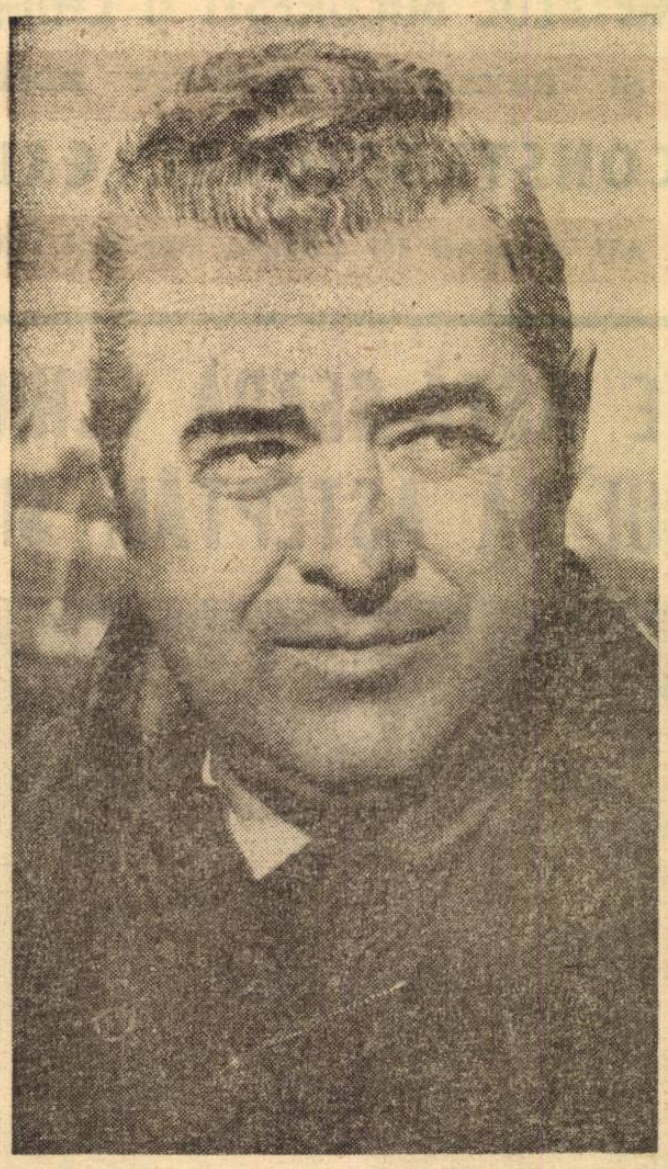

„PÎNĂ LA URMĂ IMPORTANT E CEEA CE DĂRUIEŞTI FOTBALULUI"

Vă aduceţi, poate, aminte... Sînt vreo 25 de ani de atunci... Pe stadionul Republicii, atacul echipei României bombarda poarta lui Grosics, cu o intensitate pe care n-am mai reîntîlnit-o niciodată de atunci. Şuturile cele mai puternice porneau din picioarele lui Iordache şi Petschovschi. Grosics zbura literalmente dintr-un colţ într-altul. (Rareori s-a întîmplat, ca un portar să se prăbuşească din efort, pentru a fi înlocuit). In acea după amiază memorabilă, Iordache şi Petschovschi adunaseră parcă întreaga sete de gol a fotbalului românesc. Şi totuşi, pînă la urmă, soarta meciului avea să fie scrisă de un alt portar — portarul nostru, Justin.

In **interviul de astăzi,** Eugen Iordache, bombardier al acelui meci şi titular, mai tîrziu, al cvintetului de la Turku — **Paraschiva, Iordache, Ozon, Petschovschi, Suru** — se destăinuie cititorilor noştri. (Convorbirea a avut loc în Parcul Progresul, după antrenamentul echipei pe care Iordache o conduce de un an).

— Ce-ţi mai face Progresul ?

— Incearcă, pentru a nu ştiu cîta oară, să-şi formeze o echipă. Incearcă să uite că ar fi putut să fie, astăzi, o echipă din prima jumătate a campionatului Diviziei A. Incearcă să considere firesc faptul că sextetul său ofensiv de acum doi ani cuprindea trei halfi ca Dumitriu IV, Tănăsescu şi Beldeanu, şi trei vîrfuri de atac ca Tarălungă, Dudu Georgescu şi Năstase.

— Cum se explică faptul că această echipă n-a reuşit să rămînă împreună ?

— E aproape o situaţie obiectivă. Progresul este o echipă mică, cu foarte puţine posibilităţi. Nici nu are cum să-i reţină pe băieţii care vor să plece. Iată, de pildă, centrul acesta de copii şi juniori care a făcut — pentru fotbal — mai mult decît marile cluburi, e bun doar să producă pentru alţii. Necazul e că uneori fotbaliştii din Parc pleacă prea devreme, fără să li se facă rodajul. Ca să fiu sincer, acum avem în formaţie doi băieţi buni — Bora şi Barthales. Ei sînt ultimii dintr-un lung şir de juniori de valoare. Aud, însă, că, de o bucată de vreme, Barthales figurează doar cu numele, la mine. Se pare că a şi semnat pentru Rapid. După cum vezi, Iordache e cu mîinile legate. In legătură cu asta, aş vrea să spun că şi prevederile regulamentare cu carantina nu sînt ele prea normale. Un jucător poate să te părăsească oricînd. Se duce, semnează, aşteaptă cîteva luni carantina şi... la revedere.

— Crezi că un jucător de mare talent poate fi reţinut chiar împotriva interesului legat de progresul lui ca fotbalist ?

— N-am spus asta. E foarte bine că unii fotbalişti de talent merg mai sus. Dar aceştia trebuie să fie excepţiile de valoare. Dacă un jucător prezintă un interes pentru lotul naţional A sau pentru echipa de tineret, promovarea lui este recomandabilă. Nu înţeleg însă situaţiile multiple de transferări de jucători „la noroc", transferări care nu fac decît să mărească numărul fotbaliştilor de rezervă din Divizia A.

— Te ocupi de un an de o echipă aflată în a doua divizie. Cum apreciezi calitatea jocurilor care se dispută în acest al doilea eşalon valoric al fotbalului nostru ?

— Din păcate, în Divizia B există o prea mică preocupare pentru calitate. Se joacă foarte dur. Rezultatul şi punctele sînt urmărite cu ferocitate, aş spune. Arbitrajele sînt foarte slabe sau, ca să fiu mai exact, poartă amprenta fricii arbitrilor. Dacă urmăreşti un arbitru pe stadionul 23 August şi îl revezi în etapa următoare într-un joc de B, n-are importanţă unde, refuzi să crezi că e vorba de aceeaşi persoană. Cred că principala măsură în vederea îmbunătăţirii calităţii jocului în B este rezolvarea — într-un fel — a problemei arbitrajului. In legătură cu această Divizie B, aş mai spune cîteva cuvinte : s-a vorbit nu de mult despre renunţarea la campionatul de tineret-rezerve şi înglobarea acestor jucători în echipele de Divizia B. Sînt împotriva acestei idei. La Divizia B, repet, nu există aproape nici o preocupare pentru calitatea jocului. Campionatul de tineret-rezerve are, însă, unele succese în acest sens.

— Ai jucat deseori în echipa naţională. Ai făcut parte din formaţii cu multe vedete. Urmăreşti evoluţia echipei noastre naţionale de astăzi. Există vreo diferenţă între echipele de acum 25 de ani şi cea de astăzi ?

— Am auzit spunîndu-se deseori că fotbaliştii de pe vremuri au fost mai buni decît cei de astăzi. Nu sînt de aceeaşi părere. Dacă compar echipa de la Turku, din 1952, cu cea de astăzi sau de la Guadalajara — în fond, deosebirile nu sînt mari — îmi dau seama că raportul de forţe individuale este aproximativ acelaşi. E foarte greu să stabileşti ierarhii valorice între Voinescu şi Răducanu, între Zavoda II şi Sătmăreanu, între Dinu şi Iosif Covaci (sau chiar Apolzan), între Călinoiu şi Dumitru, între Ozon şi Dumitrache etc., etc. Există, însă, un capitol cu o diferenţă precis marcată. Echipa de astăzi este mult mai umblată, şi cînd umbli, înveţi. Eu am jucat de vreo 15 ori în echipa naţională A, plus de foarte multe ori la B, dar n-am fost în zece ani cît au fost cei de astăzi în şase luni. Nu cunosc Italia — această Italie pe care au vizitat-o zeci şi zeci de juniori români. N-am văzut Parisul, am umblat un pic prin Europa de lîngă noi, de acasă. Astăzi, fotbaliştii fruntaşi circulă pe toate continentele. Jucentul caz Dumitru e un exemplu foarte bun. Unii îl compară pe Dumitru cu Petschovschi. Foarte bine. Pentru mine, însă, Dumitru nici n-a ajuns măcar la un nivel de randament care să permită comparaţia cu Petschovschi. Să fiu bine înţeles ! nu discut talentul ; discut numai ceea ce vrei să dăruieşti fotbalului.

— Jocul s-a înăsprit.

— E adevărat. Din păcate, însă, fotbaliştii noştri nu încearcă să înfrunte această înăsprire cu mijloacele lor de atleţi tineri. Ei sînt, de fapt, autorii faimoasei temporizări care i s-a atribuit doar lui Angelo Niculescu. De fapt, temporizarea nu e altceva decît amînarea ciocnirii. E ca un meci de box în care adversarii se studiază opt minute şi boxează un minut. Foarte multe din meciurile campionatului nostru se joacă sub semnul temporizării, numai că nu se face caz de asta, pentru că, la un meci de campionat, o jumătate de tribună plînge, iar cealaltă — rîde. Pînă la urmă, rîsetele se amestecă cu lacrimile, şi se cam uită cum s-a jucat. In schimb, la un meci al echipei naţionale, cînd e rău, toată lumea plînge. Şi abia atunci se descoperă că temporizarea e de vină.

— Cum apreciezi campionatul care se încheie ?

— Nu mi se pare strălucit. Craiova a mişcat ea ceva, dar mai mult în deplasare. Numărul jocurilor ei bune acasă este cam mic. De fapt, în fotbalul nostru, în acest moment, dificultăţile cele mai mari se văd la elaborarea şi construirea atacului. De cele mai multe ori, apărările aglomerate — care reprezintă o realitate — sînt luate cu asalt, fără nici o pregătire. Aşa se explică, de altfel, faptul că echipa de tineret a Steagului roşu a rezistat foarte bine în faţa Universităţii Craiova, reuşind o victorie care a complicat teribil finalul campionatului. In faza de astăzi a luptei dintre atac şi apărare — pentru că asta este, la urma urmelor, istoria fotbalului — e nevoie de mai multă minte, de mai mult calm, în faza de elaborare a atacului. Atacurile cu nemiluita şi-au pierdut din valoare. Pentru mine, echipa Braziliei din Mexic şi Ajax-ul lui Covaci reprezintă două exemple de efort tactic pentru ordonarea jocului de fotbal în actuala fază de superioritate a defensivei, pe care o exploatează atît de bine echipele italiene. Linia de mijloc a Braziliei şi trio-ul median al Ajax-ului mă impresionează prin calmul şi lipsa de grabă cu care încearcă să organizeze atacurile. Aş putea spune chiar că aceste două mari echipe fac un adevărat joc poziţional de aşteptare, pentru a-şi declanşa apoi atacurile. Am văzut deseori cum jucători ca Gerson — la brazilieni — şi Haan — la olandezi — se mişcă cu încetinitorul, gîndindu-şi fiecare deplasare, pentru desfăşurarea forţelor ca pe un adevărat cîmp de luptă. E momentul ca şi în fotbalul nostru să existe o tendinţă de limpezire a jocului la mijlocul terenului. Cei care au renunţat la mijlocul terenului, preferînd pasa lungă, au transformat fotbalul într-un joc de noroc. Cei care au grăbit jocul la mijlocul terenului, pînă la exagerare, au ajuns la aproape acelaşi rezultat. Astăzi, mai mult ca oricînd, echipele care fac istoria fotbalului propun această calmă şi lucidă organizare a mijlocului terenului, care decide asupra eficacităţii oricărui atac.

— Ce-ţi mai face băiatul ? Cîndva juca la „U" Cluj...

— Acum e aici, în Bucureşti. Este student la A.S.E., în anul III. Joacă fotbal, la Progresul. Sînt unul din puţinii fotbalişti care n-a interzis copilului său să joace fotbal. Se ştie, însă, că nu este uşor să-ţi asumi această răspundere. Unii sînt răi, fiind gata să arunce vorbe grele : „Degeaba ! Nu-l ca tat'su !" Dar, asta nu are nici o importanţă. Fotbalul rămîne un joc minunat, un joc care a cucerit globul, cu ajutorul nepreţuit al televiziunii. Acum 40 de ani, fotbalul bucureştean era cunoscut de cei 2—3 000 de oameni care veneau pe „Romcomit". Astăzi, fotbalul mondial, de la Pele la Cruyff, a intrat în toate casele. Şi nimic nu-i poate opri ofensiva...

Ioan CHIRILA

DIALOG CU CITITORII

● S.O.S. PENTRU U.C.M. „Nu de mult — ne scrie, din Caransebeş, Alexandru Munteanu, secretarul comisiei orăşeneşti de fotbal — am asistat la un meci din campionatul nostru judeţean. Jucau U.C.M. Caransebeş şi Foresta Zăvoi. Gazdele — din păcate — au făcut tot posibilul să cîştige meciul..."

— Cum adică... tot posibilul ?

„Au jucat violent, la intimidare, faultînd tot timpul, sub privirile nepermis de îngăduitoare ale arbitrului. Pînă la urmă, preocupaţi numai de joc, au cîştigat oaspeţii. Pe merit. Dar nu aceasta este problema. Motivul care m-a făcut să vă scriu îl constituie situaţia echipei U.C.M., aflată pe ultimele locuri ale clasamentului. Aparţine noii uzine de construcţii metalice, unitate industrială care se dezvoltă văzînd cu ochii. Echipa însă... regresează văzînd cu ochii. N-are antrenor, jucătorii nu fac nici un fel de pregătire, mulţi dintre ei duc viaţă nesportivă...".

— Şi dv., ca secretar al comisiei orăşeneşti de fotbal, ce credeţi că trebuie făcut ?

„Mai întîi trebuie eliminaţi jucătorii care nu mai corespund pentru ca, după aceea, să fie făcută o selecţie atentă prin care să se completeze lotul cu băieţi tineri, de viitor. Şi, în al treilea rînd, uzina să sprijine mai mult propria-i echipă"...

— Exact. In plus, s-o ajutaţi şi dv., cei de la comisia orăşenească de fotbal.

● DOBAY, PÎRCĂLAB ŞI I. IONESCU — DUMITRIU. Bucureşteanul **Mircea Vasilescu** ne întreabă, printre altele, care au fost cele mai bune extreme şi cupluri de atacanţi centrali din fotbalul nostru. Sigur că, un răspuns, cîntărit la... miligram, nu poate fi dat.

Totuşi, ne încumetăm să spunem că Dobay, Ionică Bogdan şi Pîrcălab au fost trei dintre cele mai bune extreme din fotbalul nostru. Cît priveşte cuplul de atacanţi centrali, cel al Rapidului din perioada sa de aur (1963—1968) întruneşte sufragiile unanime.

● MULŢUMIRI DIN ROMAN. Cu puţin timp în urmă, elevul **R. Banu** (Roman) ne-a expediat o scrisoare prin care ne ruga să-l ajutăm ca, după ce termină şcoala elementară, să dea examen la un liceu de fotbal, părinţii lui opunîndu-se categoric dorinţei sale. I-am răspuns la „dialog". Şi, iată o nouă scrisoare semnată de **R. Banu : „Părinţii mei au citit răspunsul pe care mi l-aţi dat şi au devenit mai înţelegători. Aşa că, probabil voi merge la Bacău. Vă mulţumesc mult, mult de tot...".**

● DIN HAŢEG, PENTRU DUMITRACHE. „Oricît ar încerca să mă contrazică cineva, Dumitrache rămîne cel mai valoros centru atacant al fotbalului nostru actual — afirmă categoric, în scrisoarea sa, Vasile Pîrvu, din Haţeg. Recent, **Dumitrache a împlinit 25 de ani...".**

— Ştim. A şi primit felicitări. Mai ales că şi-a sărbătorit frumoasa-i vîrstă marcînd un gol de aur în poarta R. D. Germane, la 27 mai, pe stadionul „23 August".

„Aş fi dorit mult să-l felicit personal, dar nu s-a putut. In orice caz, dorinţa mea, şi a colegilor mei, este ca Dumitrache să marcheze şi la toamnă, la Leipzig sau Dresda, golul victoriei echipei noastre naţionale...".

● PE SCURT ●

● **Francisc Pall** (Bod — Braşov) : 1. Intr-adevăr nu vedem cine l-ar mai împiedica pe Oblemenco să cîştige din nou titlul de golgeter ; 2. Toţi jucătorii de la Dinamo au jucat bine în meciul cu R.D.G. ; **Grigore Manolache** (com. Rădăşani, Suceava) : „Cu toate că m-am abonat la revistă, numerele 257, 268, 273, 275, 279, 312, 353 şi 362 nu le-am primit. Aş vrea totuşi să fac rost de ele de la cine le are" ; **Edith Bartha** (Braşov) : Nu avem fotografiile solicitate ; **Constantin Naidin** (Tîrgu-Cărbuneşti) : Pele este considerat, de cei mai mulţi, ca fiind cel mai bun fotbalist al tuturor timpurilor ; **Eugen Tuţu** (Petroşani) : Intr-adevăr, programul editat cu ocazia meciului Jiul — Rapid e presărat cu o mulţime de greşeli ; **M. Dumitru** (Craiova) : 1) Televiziunea a fost prinsă pe contre-pied de cele trei „mari" partide ale returului : Dinamo — Rapid, Steaua — „U" Craiova şi Rapid — „U" Craiova, care n-au fost transmise pe micul ecran, 2. Oblemenco a fost oaspetele „Interviului săptămînii"